

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story key-מקרא:	statement-מימרא challenge-קושיא question-שאלה ! תירוץ-answer proof-ראיה
---	--

שבת-הזורק		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
ואלא, הא גמר גזירה שוה גזירה שוה										ז	צד.
לא גמר.	[רבי יהודה בן בתירא]									!	צד.
אלא מהיכא הוה?										^	צד.
(במדבר יד) מועפילו הוה.	[רבי יהודה בן בתירא]									!	צד.
(במדבר יב) ויהר אף ה' בם וילך מלמד שאף אהרן נצטרע, דברי רבי עקיבא.	כיוצא בדבר אתה אומר: [רבי עקיבא]									■	צד.
עקיבא, בין כך ובין כך אתה עתיד ליתן את הדין, אם כדבריהן - התורה כסתו ואתה מגלה אותן ואם לאו - אתה מוציא לעז על אותו צדיק.	אמר לו רבי יהודה בן בתירא:									■	צד.
ואלא הכתיב במ?										ז	צד.
ההוא בנויפה בעלמא.										!	צד.
תניא כמאן דאמר אף אהרן נצטרע, דכתיב (במדבר יב) ויפן אהרן אל מרים והנה מצרעת										■	צד.
שפנה מצרעתו.	תנא:									■	צד.
החושד בכשרים לוקה בגופו, דכתיב (שמות ד) והן לא יאמינו לי וגו', וגליא קמי קודשא בריך הוא דמהימני ישראל. אמר לו: הן מאמינים בני מאמינים, ואתה אין סופך להאמין.	ריש לקיש:									■	צד.
הן מאמינים - דכתיב (שמות ד) ויאמן העם, בני מאמינים (בראשית טו) והאמין בה. אתה אין סופך להאמין - שנאמר (במדבר כ) יען לא האמנתם בי וגו'.										■	צד.
ממאי דלקא										ז	צד.
דכתיב (שמות ד) ויאמר ה' לו עוד הבא נא ירך בחיקך וגו'.										!	צד.
מדה טובה מהרת לבא מדת פורענות. דאילו במדת פורענות כתיב (שמות ד) ויוציאה והנה ידו מצרעת כשלג ואילו במדה טובה כתיב ויוציאה מחיקו והנה שבה כבשרו, מחיקו הוא דשבה כבשרו.	רבא ואיתימא רבי יוסי ברבי חנינא:									■	צד.
(שמות ז) ויבלע מטה אהרן את מטתם אמר רבי אלעזר: נס בתוך נס.	[רבי אלעזר]									■	צד.
מרשות היחיד לרשות היחיד כו'.										■	צד.
למטה מעשרה פליגי, ובהא פליגי	בעי רבה:									^	צד.
אמרינן קלוטה כמה שהונחה	דמר סבר: [רבי עקיבא]									■	צד.
לא אמרינן קלוטה כמה שהונחה.	ומר סבר: [חכמים]									■	צד.
אבל למעלה מעשרה - דברי הכל פטור, ולא ילפינן זורק ממושיט.	[דברי הכל]									■	צד.
או דילמא: למעלה מעשרה פליגי, ובהא פליגי										^	צד.
דמר סבר: ילפינן זורק ממושיט	דמר סבר: [רבי עקיבא]									■	צד.
ומר סבר: לא ילפינן זורק ממושיט.	ומר סבר: [חכמים]									■	צד.
אבל למטה מעשרה - דברי הכל חייב, מאי טעמא - קלוטה כמה שהונחה דמיא?	[דברי הכל]									■	צד.
מרשות היחיד לרשות היחיד ועובר ברשות הרבים עצמה, רבי עקיבא מחייב	רב יוסף: הא מילתא איבעיא ליה לרב חסדא.									■	צד.
פוטרים.	חכמים:									■	צד.
מדקאמר ברשות הרבים עצמה - פשיטא למטה מעשרה פליגי.	[רב המנונא]									■	צד.
ובמאי?										^	צד.
אילמא במעביר										!	צד.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
---	--

שבת-הזורק		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
למטה מעשרה הוא דמחייב, למעלה מעשרה לא מחייב?											!		צז.
המוציא משוי למעלה מעשרה - חייב, שכן משא בני קהת	והאמר רבי אלעזר:										!	♣	צז.
אלא לאו - בזורק, ולמטה מעשרה הוא דמחייב, למעלה מעשרה לא מחייב.											!	◇	צז.
שמע מינה: בקלוטה כמה שהונחה פליגי - שמע מינה.											!	◇	צז.
ופליגא דרבי אלעזר												◇	צז.
מחייב היה רבי עקיבא אפילו למעלה מעשרה. והאי דקתני רשות הרבים עצמה - להודיעך כחן דרבנן.	דאמר רבי אלעזר:											◇	צז.
ופליגא דרב חלקיה בר טובי												◇	צז.
תוך שלשה - דברי הכל חייב, למעלה מעשרה - דברי הכל פטור, משלשה ועד עשרה - באנו למחלוקת רבי עקיבא ורבנן.	דאמר רב חלקיה בר טובי:											◇	צז.
בתוך שלשה - דברי הכל חייב, למעלה מעשרה - אינו אלא משום שבות, ואם היו רשויות שלו - מותר.	תניא נמי הכי: [דברי הכל]												צז.
משלשה ועד עשרה - רבי עקיבא מחייב	[רבי עקיבא]												צז.
פטורין.	חכמים:												צז.
אם היו רשויות שלו - מותר.	אמר מר:											◇	צז.
לימא תהוי תיובתיה דרב												◇	צז.
שני בתים בשני צדי רשות הרבים, רבה בר רב הונא אמר רב: אסור לזרוק מזה לזה	דאיתמר: [רב]											◇	צז.
מותר לזרוק מזה לזה	שמואל:											◇	צז.
ולאו מי אוקימנא לההיא כגון דמידלי חד ומתתי חד, דזימנין נפל ואתי לאתויי.												◇	צז.
מנא הא מילתא דאמור רבנן כל פחות משלושה כלבוד דמי?	רב חסדא לרב המנונא, ואמרי לה רב המנונא לרב חסדא:											◇	צז.
לפי שאי אפשר לה לרשות הרבים שתילקט במלקט וברהיטני.	אמר ליה: [רב המנונא/רב חסדא]											◇	צז.
אי הכי - שלשה נמי												◇	צז.
המשלשל דפנות מלמעלה למטה, אם הן גבוהין מן הארץ שלשה טפחים - פסולה	ותו: הא דתנן:											◇	צז.
הא פחות משלשה - כשרה												◇	צז.
התם היינו טעמא - משום דהויא לה מחיצה שהגדיים בוקעין בה.												◇	צז.
תינח - למטה, למעלה - מאי איכא למימר?												◇	צז.
אלא: כל פחות משלשה - כלבוד דמי - הלכתא גמירי לה.												◇	צז.
מרשות הרבים לרשות הרבים ורשות היחיד באמצע, רבי מחייב	תנו רבנן: [רבי]											◇	צז.
פטורין.	חכמים:											◇	צז.
לא חייב רבי אלא ברשות היחיד מקורה, דאמרינן: ביתא דמליא דמי. אבל שאינו מקורה - לא.	רב ושמואל דאמרי תרווייהו:											◇	צז.
מחייב היה רבי שתיים, אחת משום הוצאה, ואחת משום הכנסה.	רב חנא אמר רב יהודה אמר שמואל:											◇	צז.
למימרא דמחייב רבי אתולדה במקום אב	יתיב רב חנא וקא קשיא ליה:											◇	צז:

disputants-חולקים ◇ קודמה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ question-שאלה ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

		Talmud Navigator									
שבת-הזורק	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מימרא											
דברים הדברים אלה הדברים - אילו שלשים ותשע מלאכות שנאמרו למשה בסיני	והתניא, רבי:								♣	⚡	◇
מר אהא מתני לה וקשיא ליה דרבי אדרבי, אגן אדרבי יהודה מתנינן, ולא קשיא לן.	אמר ליה רב יוסף:								!		◇
מרשות היחיד לרשות הרבים ועבר ארבע אמות ברשות הרבים, רבי יהודה מחייב	דתניא: [רבי יהודה]								♣	!	◇
פטרין.	הכמים:								♣	!	◇
מחייב היה רבי יהודה שתיים, אחת משום הוצאה ואחת משום העברה. דאי סלקא דעתך חדא הוא דמחייב - מכלל דרבנן פטרי לגמרי? הא אפיק לה מרשות היחיד לרשות הרבים	רב יהודה אמר שמואל:								♣		◇
ממאי? דילמא לעולם אימא לך: רבי יהודה חדא הוא דמחייב, ורבנן פטרי לגמרי והיכי משכחת לה - כגון דאמר עד דנפקא ליה לרשות הרבים תנוח.									⚡		◇
ובהא קמיפלגי:									⚡		◇
אמרינן קלוטה כמה שהונחה - ואיתעבידא ליה מחשבתו	דרבי יהודה סבר:								♣	⚡	◇
לא אמרינן קלוטה כמה שהונחה - ולא איתעבידא ליה מחשבתו	ורבנן סברי:								♣	⚡	◇
אבל אתולדה במקום אב לא מחייב רבי יהודה.									⚡		◇
לא סלקא דעתך									!		◇
מוסיף אף השובט והמדקדק.	דתניא: רבי יהודה:								♣	!	◇
שובט - הרי הוא בכלל מיסך, מדקדק - הרי הוא בכלל אורג.	אמרו לו:								♣	!	◇
מאי לא - דעבדינהו לתרווייהו בהדי הדדי, ושמע מינה: מחייב היה רבי יהודה אתולדה במקום אב.									!		◇
ממאי? דילמא לעולם דעבדה להא לחודה והא לחודה, ורבי יהודה אתולדה במקום אב לא מחייב. ובהא קמיפלגי:									⚡		◇
הני אבות נינהו	דרבי יהודה סבר:								⚡	♣	◇
הני תולדות נינהו.	ורבנן סברי:								⚡	♣	◇
רבי יהודה מוסיף. אי אמרת בשלמא אבות, מאי מוסיף - מוסיף אבות. אלא אי אמרת תולדות - מאי מוסיף?	תדע: דקתני:								♣		◇
לא חייב רבי יהודה אלא אחת.	איתמר נמי, רבה ורב יוסף דאמרי תרווייהו:								♣		◇
ולמאי דסליק אדעתין מעיקרא דמחייב היה רבי יהודה שתיים, אי להכא קבעי לה - להכא לא קבעי לה, אי להכא קבעי לה - להכא לא קבעי לה?	רבינא לרב אשי:								⚡		◇
באומר כל מקום שתרצה תנוח.	אמר ליה: [רב אשי]								!		◇
פשיטא: נתכוון לזרוק שמנה זורק ארבע - הרי כתב שם משמעון. נתכוון לזרוק ארבע זורק שמנה מהו? מי אמרינן: הא אפיק ליה, או דילמא: היכא דבעי הא לא נח?									^		◇
באומר כל מקום שתרצה תנוח? ודקאמרת הרי כתב שם משמעון מי דמי? התם כמה דלא כתיב שם - לא מכתוב ליה שמעון, הכא כמה דלא זריק ארבע לא מיזדרקי ליה תמני.	ולאו היינו דאמר ליה רבינא לרב אשי, ואמר ליה:								!		◇